

POSUDEK VEDOUCÍHO DIPLOMNÍHO PROJEKTU

Zadání: Multifunkční kulturní centrum – Mariánské Lázně
Autor: Bc. Anna Němcová
Akademický rok 2016/2017 – letní semestr

Na začátku byla úvaha o smutném vývoji lázeňského města, ve kterém se prohlubuje propast mezi stále více lázeňským severem a čistě obytnou lokalitou na jižní straně města. Vznikají dvě monofunkční města. Jedno postrádá své centrum, druhé je centrem, ale postrádá své obyvatele. Vrcholem takové trhliny, je úvaha o přemístění radnice mimo historické centrum. Buducnost spatřujeme ve větší míře promíchání funkcí a posílení historického středu o celoměstsky významné budovy. Zároveň hledáme nová subcentra v jižní části města. Téma je jedno město – jedno centrum. Zapomenutý park za radnicí, téměř sevřený do uliční zástavby podél Ruské ulice a rozpadající se zadní trakty domů, je objevenou rezervou v samotném centru. Místo, kde lze zakotvit s konceptem společensko-kulturního centra, doplněného o rezidenční část a nové hotely.

V prvním kroku byly nastaveny pravidla pro celý blok. Byla to společná práce všech diplomantů pracujících na tématu Mariánských Lázní. Stanovení nové uliční a stavební čáry podél západního okraje nového bloku, určení míst příčného propojení, určení charakteru vnitrobloku i definování prvků a atraktivit nového parkového náměstí U radnice. Byla vybrána parcela pro novostavbu multifunkčně kulturního centra.

Multikulturní centrum je definováno příčnou vazbou mezi Hlavní a Ruskou. Dvojice hmot mezi sebou ukrývají vnitřní nádvoří. Velkorysou terasu, která je součástí cesty mezi ulicemi Hlavní a Ruskou. Cesty formované do podoby otevřeného schodiště, které je vyřiznuto do hmoty stavby. Anna sochařsky formuje svůj dům postupným odebíráním hmoty. Výsledná forma působí kompaktně, uzavřeně a rostlým dojmem. Dům, jako by byl vytesán do skály, která tu byla od nepaměti. Vnější forma je pouze perforována serií rytmizujících otvorů, které svým tvarem odkazují na archetyp okna. Výsledek je vážný a vyvážený a troufnu si říci adekvátní kulturní instituci. Otázkou zůstává, zda dnešní pojetí kulturní stavby nesměřuje k uvolněnějším otevřeným formám, ale tradice historického místa je svazujícím východiskem. Redukce na ryzí podstatu je metodou, která se ukazuje adekvátní a v dnešní rozhybené době, plné zbytečných gest a formálních přístupů nutnou cestou. Navíc Anna ukazuje, že zvolená cesta pro ní není dogma, když hmota knihovny na nejvyšší podestě, v úrovni horního parku je pojímána kontrastně pouze v mléčném skle. Tento motiv přináší do celkové kompozice zajímavé napětí a uvolnění. Osobně tuto úvahu považuji za nejsilnější přínos návrhu, který posouvá dům do roviny archetypální architektury a zajišťuje jí určitou míru nadčasovosti. Je jen velkou škodou, že prezentace tohoto přístupu je nepřesvědčivá a graficky nedotažená.

Dispozice je přesná, komplexní a promyšlená. Problém vidím v bezbariérovém průchodu naskrz domem a v neadekvátním uspořádání vstupního foyer s nedostatečně odděleným provozem vstupní haly a sálu, malou šatnou, absencí propojení balkonů s předsálím a přímými vstupy do záchodů směřovanými v ose vstupních portálů. Jako by kamenná hmota neuhodlala ustoupit racionálnějšímu uspořádání dispozice a byly nutné kompromisy. Jde však o novostavbu, kde by vztahy měli být ideální a bezchybné.

Celkově projekt hodnotím jako kvalitní, formálně úplný, přehledný a přínosný, v mnoha úvahách jako inspirativní. Obsahově nelze nic vytknout. Dokazuje, že Anna přistupuje k práci zodpovědně a hledá vlastní cestu, je chce mít ve všem jasno. Toho si na jejím přístupu cením. Přesto bych jí doporučil pečlivější rozvržení sil a důraz na to podstatné, tak aby byl konečný výsledek vyvážený a homogenní. Aby našla sílu opustit některé myšlenky ve prospěch těch podstatnějších a nebála se změny. Doporučil bych upřít adekvátní úsilí prezentaci své vize prostřednictvím přesvědčivých obrazů, protože to je médium, kterým je schopen architekt komunikovat s klientem či veřejností. Projekt hodnotím známkou B.

Boris Redčenkov
V Praze 12.6. 2017